

Milí čitatelia nášho časopisu!

Náš akademický a formačný rok je na konci, ale pre našich bratov diakonov je tento koniec začiatkom. Žalmista nás povzbudzuje slovami: „... *Jeho kňazov odejem do rúcha spásy!*“ (Ž 132, 16)

Počas celého roka sme sa všetci mohli nechať premieňať a formovať Bohom. Boh sa stará o všetky svoje deti. V Božích očiach sme všetci rovnakí a záleží len na nás, či sa necháme premieňať Láskou, ktorá sa za nás obetovala na kríži. Kríž neznamená odsúdenie, ale spásu! Kríž je miesto, kde môžeme absolútne vyjadriť naším postojom, akí sme s našimi slabosťami a biedami, že chceme patriť Bohu.

V mene celej redakcie a seminárneho spoločenstva vás prosím o modlitby za novokňazov a všetkým vám vyprosujem požehnané chvíle počas letných prázdnin.

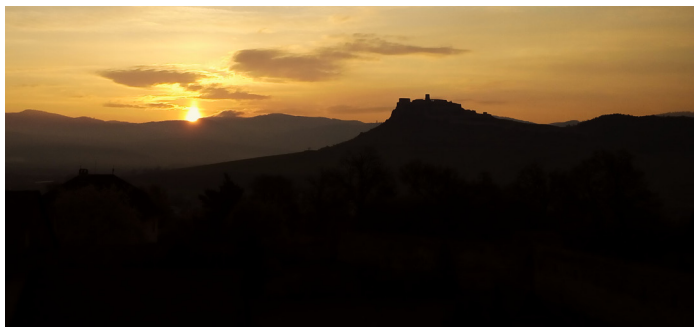
Divadlo

Očami upretý do prázdna,
vidiac veľkosť volania Tvojho,
odpoveď túžim a musím dať,
len pravú pravdu v srdci mať.

Hľa, Ty tam nie si,
iba tiché obrysy Tvojej svätosti,
vtlačili sa do očí,
kde on kričí:

„*Otec, kde si?*“

Štyri nohy držiace chrám,
bolesť i strach.
Už kríž Tvoj jeho je,
no aj tak zaň ďakuje,
lebo požehnaním je tvoja láska,
ktorá je
a ktorá sa daruje.

JEHO MILOSRDENSTVO JE VEČNÉ...

Je téma Božieho milosrdenstva len otázkou posledných rokov? Dostala sa do popredia záujmu Cirkvi len vďaka osobnej zaangažovanosti sv. pápeža Jána Pavla II.? Je k ľuďom Boh milosrdný vždy a vždy rovnako, alebo je k nám milosrdnejší vtedy, keď ho o milosrdenstvo viac prosíme?

Tieto a mnohé iné otázky zaznievajú z radov veriacich počas prebiehajúceho Roka milosrdenstva, ktorý, súdiac podľa zbežného prehľadu náboženských podujatí a prejavov veriacich, je na Slovensku prežívaný pomerne aktívne.

Jedna z týchto otázok zaujala moju pozornosť o trochu viac, totiž, či Boh je milosrdný vždy alebo nie? Či sa jeho milosrdenstvo prejavuje neustále, už od počiatku stvorenia, alebo sa prejaví až pri poslednom

súde, kedy sa definitívne rozhodne o večnom prežívaní existencie každého jednotlivca?

Katolícka viera nás učí, že Božie milosrdenstvo je, podobne ako Božia spravodlivosť, jednou z podstatných morálnych vlastností Božej vôle. I keď sa Boh počas dejín ľudstva už mnohokrát ľuďom prihováral cez patriarchov a prorokov, plnú pravdu o ňom a o jeho vlastnostiach nám zjavil až Boží Syn, Ježiš Kristus. V ňom dostalo Božie milosrdenstvo konkrétnu ľudskú tvár a v jeho slovách a skutkoch aj veľmi jasné črty.

Milosrdenstvo Božie je najkrajším prejavom večnej Božej dobroty a lásky. Preto hovoríme, že láska, ktorou nás Boh miluje, je láskou milosrdnou. Keďže Boh je večný a nemenný, aj jeho milosrdenstvo je

večné a nemenné, to znamená, že Boh vždy bol, je a bude milosrdný. Už samotné stvorenie je aktom Božieho milosrdenstva.

Sv. Tomáš Akvinský, ktorý sa zaoberal otázkou Božieho milosrdenstva, vždy spolu s otázkou Božej spravodlivosti hovorí, že Božieho milosrdenstvo v istom zmysle presahuje Božiu spravodlivosť, lebo kým spravodlivosť spočíva v rozdeľovaní zásluh, ako hovorí Ulpianus (+ 228): „*Dať každému, čo mu patrí...*“, pri stvorení Boh vo svojej slobode dáva to, na čo nikto nemá nárok, dáva existenciu niečomu, čo tu predtým nebolo. Preto sa pri akte stvorenia hovorí viac o prejave milosrdnej lásky, než o uplatňovaní spravodlivosti. Boh to totiž vôbec urobiť nemusel. Podobné je to aj vo vzťahu Boha k ľudstvu, ktoré upadlo do otroctva hriechu. Kým spravodlivosť káže dať každému to, čo mu patrí (za hriech – večné zatratenie), milosrdenstvo je odhodlané dávať aj tomu, kto sa časom stal nehodným, pretože, milosrdenstvo ráta s obrátením. Za istých okolností teda milosrdenstvo spravodlivosť predchádza, za každých okolností ju predpokladá a keď je rozumovou bytosťou vedome prijaté, tak ju aj presahuje. (Porov.: IV Sent., d. 46, q. 2, a. 2, sol. 2, ad 1)

Zadosťučinenie Božieho Syna za naše urážky voči Bohu iste odpovedá na požiadavku spravodlivosti, ale už aj dar tohto Kristovho zadosťučinenia je aktom Božieho milosrdenstva. Podobne je to aj s naším obrátením: k tomu, aby sme si vôbec všimli, že niečo v našom živote nie

je podľa Božej vôle a začali ľutovať a túžiť po opaku, nám svojim pôsobením (pomáhajúcou milosťou) napomáha Duch Svätý. Ak človek napriek pôsobeniu Ducha Svätého nedovolí Božiemu milosrdenstvu, aby sa v jeho živote aktívne prejavilo (vedome odmieta prijať Božiu vôľu i ponuku Božieho milosrdenstva), prichádza až ku konečnému naplneniu Božej spravodlivosti, ktorá sa na ňom naplno prejaví po završení všetkých jeho činov a rozhodnutí. Preto Pán Ježiš tak veľmi vystríhal svojich učeníkov: „*Ludom sa odpustí každý hriech i rúhanie, ale rúhanie proti Duchu sa neodpustí.*“ (Mt 12,31) Katechizmus Katolíckej cirkvi túto situáciu vysvetľuje takto: „Božie milosrdenstvo nemá hraníc; ale kto vedome a dobrovoľne odmieta prijať ľútosťou Božie milosrdenstvo, odmieta odpustenie svojich hriechov a spásu,

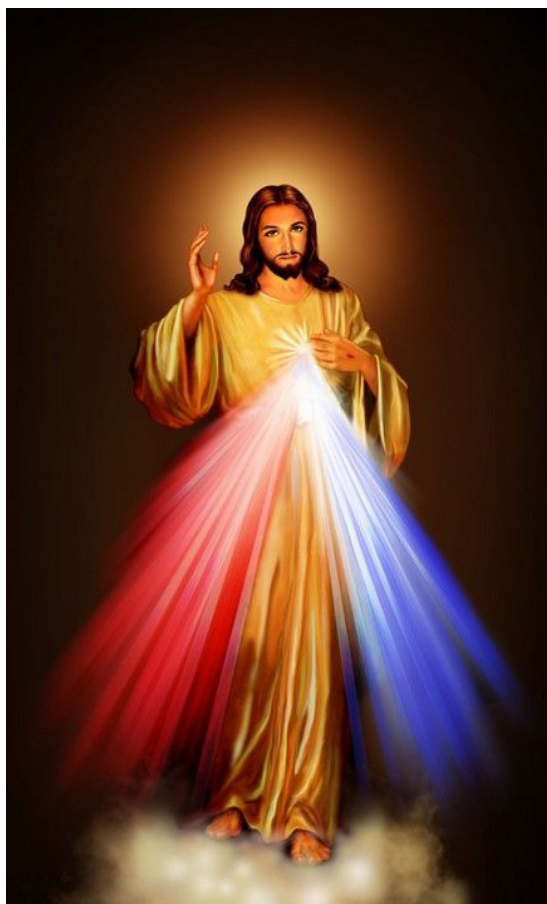
ktorú mu ponúka Duch Svätý. Takáto zatvrdnutosť môže človeka priviesť ku konečnej nekajúcnosti (impenitentia finalis) a do večného zatratenia.“ (KKC 1864)

V tomto zmysle nám sv. sestra Faustína Kowalská vo svojom Denníčku neprináša nič nové, len znova a s veľkým dôrazom podčiarkuje Kristove slová, ktoré jej povedal v súkromnom zjavení: *„Kto nechce prejsť (do večnosti) dverami môjho milosrdenstva, musí prejsť dverami mojej spravodlivosti...“* (Denníček 1146)

Boh nie je otrokom spravodlivosti a nie je ani nijako nútený k milosrdenstvu. Je nekonečne spravodlivý a nekonečne milosrdný. To, ako sa Božia spravodlivosť i Božie milosrdenstvo prejaví na nás, závisí vo veľkej miere od nás samých. Nie nadarmo nás Boh už pri našom stvorení vybavil rozumom a slobodnou vôľou, aby sme spoznali, čo je dobré i následky našich rozhodnutí a aby sme sa vôľou slobodne rozhodli, či chceme žiť v perspektíve Božieho milosrdenstva, či v perspektíve Božej spravodlivosti.

Z Ježišových slov i skutkov vyplýva, že celé kresťanské náboženstvo je zhrnuté v milosrdenstve a milosrdenstvo je obetou, ktorá sa Bohu páči najviac. Každý kresťan sa stal kresťanom len vďaka Božiemu milosrdenstvu. Vďaka nemu nám boli krstom odpustené hriechy. Preto každý kresťan je pozvaný napodobňovať Boha Otca v milosrdenstve. Nemilosrdný človek nepozná Boha! Nie nadarmo sa v minulosti o krutých a nemilosrdných vládcoch vravievalo: „Bol to jeden neznaľ...“

Keď nám teda sám Boží Syn svojimi milosrdnými skutkami naznačil, akým spôsobom koná Boh, keď sa

stretne so slabosťou a hriechom, nechajme sa aj my, jeho nasledovníci, vo svojich vzťahoch k blíznym viesť oveľa viac milosrdenstvom ako spravodlivosťou.

Takto sa najlepšie pripodobníme tomu, ktorý nás stvoril a v konečnom dôsledku vzdáme úctu dobroprajnej vôli Boha, ktorý o nás už na počiatku stvorenia povedal:

„Urobme človeka **na náš** obraz...“ (Gn 1, 26)

NA MODLITBU NETREBA NIKDY ZABÚDAŤ

rozhovor s vicerektorom Jozefom Holubčíkom

Kňazstvo je dar od Boha, ako si spomínate na vaše pozvanie do služby Cirkvi?

Možno ako ne jeden malý chlapec som túžil stať sa kňazom. Keď sa však treba rozhodnúť, býva to oveľa ťažšie. Po gymnáziu som nastúpil na náhradnú civilnú službu. Bol to zároveň čas, kedy som ešte mohol rozmýšľať a hlavne sa modliť. Obľubujem prechádzky prírodou, keď som sám a môžem sa modliť a tiež premýšľať či meditovať. V tom čase som často chodieval na miesto starého kostola v mojej rodnej farnosti, kde stála kaplnka a tam pri nohách svätej Anny som sa modlil, aby som sa vedel správne rozhodnúť. A tak som podal prihlášku ešte v septembri 2010. Boli sme prvý ročník, ktorý začal tzv. nultý ročník už v októbri a mali sme spolu asi šesť stretnutí. Chodilo nás okolo 40, mali sme čas sa spoznať navzájom i prostredie seminára. Z toho nás potom prijali ak si dobre pamätám 24.

Vyrastali ste v krásnom regióne Orava, mohli by ste nám priblížiť ako si spomínate na život ešte pred vstupom do seminára?

Od malička som vyrastal v

Oravskej Lesnej. V Oravskej Lesnej som prežil 20 rokov svojho života. Je to krásny, ale treba povedať aj drsný kraj. Práca na poli, vychádzky do prírody, zbieranie húb či lesných plodov bolo neodmysliteľnou súčasťou každodenného života. Milujem krásnu bielu zimu, keď je dostatok snehu a poriadne mrazí, až tak, že sneh vírza pod nohami. Tolko o krásach Oravy, to treba zažiť, ťažko sa to opisuje.

A ešte niečo o mne a mojej rodine. Mám jedného brata Dominika, ktorý je tiež kňazom, teraz pôsobí ako kaplán v Ružomberku.

Svoje spomienky by som rozdelil na niekoľko častí. Tá prvá ešte pred začiatkom povinnej školskej dochádzky bola poznačená chorobou mojej mamy, ktorá ju sprevádza celý život. Takže túto časť detstva sme často trávili u našej babky v Novoti. Z tohto obdobia si najživšie pamätám na

Vianoce, keď som mal 4 roky. Mama bola asi tri mesiace v nemocnici a sviatky sme trávili s otcom. Doteraz si pamätám na jeho starostlivosť, ako sa snažil všetko zabezpečiť o všetko sa postarať a ako Ježiško doniesol darček aj mame a ako sme všetci čakali kým sa vráti, aby ho mohla otvoriť.

Potom začala základná škola, čas nových priateľstiev, hier a sem tam aj učenia. Od druhej triedy som začal aj miništrovať a vydržal som až do môjho vstupu do seminára. Živo si spomínam na pána farára Tomáša Vojtaššáka, ktorý si nás miništrantov neraz postavil okolo seba a skúšal nás, či už katechizmus, alebo niečo z Biblie.

Ako gymnazista som sa zoznámil s pánom farárom Jozefom Trstenským, ktorý prišiel k nám. Rozbehol mnohé aktivity, prácu s deťmi, miništrantmi, pri ktorých sme mu pomáhali. Iste aj tieto roky mi pomohli k tomu, aby som sa rozhodol pre kňazstvo.

Už takmer rok slúžite v seminári ako vicerektor. Mohli by ste nám povedať, v čom spočíva táto služba?

Predovšetkým je to zodpovednosť za ekonomický úsek kňazského seminára. Aby bolo v seminári čo jesť, teplo, a zabezpečený celý chod a fungovanie seminára. Potom sa tiež podieľam na formácii seminaristov, príprave programu a organizovaní rôznych podujatí v seminári, organizovaní brigád pre bohoslovcov, je to tiež možnosť ako spoznať ich povahu, ochotu k službe, výtrvalosť.

Kde všade ste pôsobili a čomu všetkému ste sa snažili venovať v Pánovej vinici?

Moje prvé kroky po kňazskej vysviacke viedli do Kežmarku. Je to

živá farnosť, takže práce bolo dosť, vysluhovanie sviatostí, venovanie sa miništrantom, návšteva chorých, služba v nemocnici... asi ako každý kaplán.

Od decembra 2007 som bol menovaný za notára Cirkevného súdu, takže som sa zoznámil aj s prácou na tomto poli, čo som neskôr zužitkoval aj pri mojich štúdiách. Po dvoch rokoch v Kežmarku moje pôsobenie pokračovalo v službe vicekancelára na Biskupskom úrade, do ktorej ma povolal vtedajší spišský biskup Mons. František Tondra. Vyznačoval sa tým, že bol láskavý a pozorný, nielen čo sa týkalo práce, ale aj toho ako sa mi tam žije, či niečo nepotrebujem, taký otcovský prístup. Tu ma čakala úplne iná práca a povinnosti ako v Kežmarku, ale s dobrým kolegom (naš pán rektor) sa to dalo zvládnuť. Dobré sme spolu vychádzali pomáhali si, takže to boli krásne roky. Po dvoch rokoch v tejto službe, keď otec biskup František dovŕšil kánonský

vek a požiadal o uvoľnenie zo služby diecézneho biskupa si ma zavolať a opýtal sa, či nemám záujem o ďalšie štúdia. Súhlasil som a ponúkla sa možnosť študovať kánonické právo v Benátkach. Nakoľko právo ma vždy bavilo a mal som k nemu blízky vzťah na štúdia som sa tešil. V Benátkach som strávil tri krásne roky. V ročníku som nemal nikoho zo Slovenska, ale nadviazal som tam krásne priateľstvo so spolužiakom Dimitriom z Bieloruska. Jazykovo, ale aj náturou Slováci aj Bielorusi majú veľa spoločného. Vzájomne sme si pomáhali a podporovali sa. Po roku v Taliansku som začal vypomáhať vo farnostiach „Carmini“ a „San Trovaso“. To mi pomohlo lepšie sa naučiť jazyk, ale aj lepšie spoznať mentalitu Benátčanov. Po troch rokoch štúdia som sa vrátil domov na Slovensko a začal som pracovať v Cirkevnom súde ako sudca a ako výpomocný duchovný v Poľanovciach. A od júla 2015 ako vicerektor v kňazskom seminári.

Ako si spomínate na svoju prípravu ku kňazstvu?

Keď som nastúpil v roku 2001 do seminára bolo nás tu ešte vyše 100. Takže pestrejšie zloženie ako je tomu dnes. Moja príprava mala aj to špecifikum, že som mal v seminári aj svojho rodného brata Dominika. O prednáškach a štúdiu nebudem rozprávať, veď to poznáte. Čo by som chcel vyzdvihnúť sú priateľstvá, ktoré vznikli práve v seminári a trvajú dodnes. Je dôležité mať niekoho komu môže človek dôverovať a kto ho podrží vo chvíľach skúšok a kríz. A ešte spomeniem modlitbu, osobnú, ale aj modlitbu mnohých ľudí, ktorí sa za mňa vždy modlili a modlia. Na to netreba nikdy zabúdať, je mnoho ľudí, čo sa za nás modlí a to je pomoc, ktorú nič iné nenahradí.

Čím by ste povzbudili dnešných bohoslovcov pri formovaní na svätých kňazov?

Aby sa nebáli rozhodovania. Bez jasných rozhodnutí sa nedá napredovať na ceste ku kňazstvu a na ceste k svätosti. A aby nemali strach, nikdy nevieme, čo nás v kňazskej službe čaká, ale čo vieme je, že Ježiš nás neopustí, je s nami a ak budeme prosieť dá nám potrebnú silu i milosti, aby sme vytrvali a boli ľuďom prospešní.

A nepôjde to bez obety a osobnej disciplíny. Je dôležité poriadku sa naučiť už tu v seminári. Ak máme poriadok vo svojom vnútri, vo svojich veciach, v dennom programe, môžeme všetko zvládať oveľa ľahšie a aj pokojnejšie.

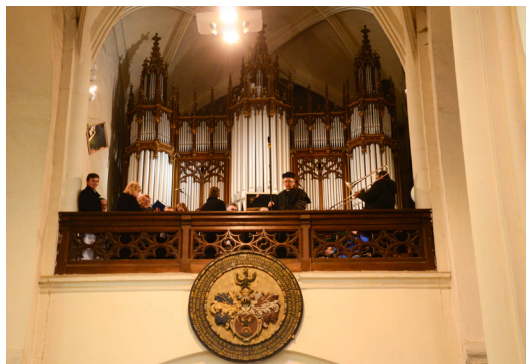

AKTUALITY

Nový kalendárny rok sme začali ako tradične skúškovým obdobím. Neostali sme však len pri učení a skúškach, ale snažili sme si tento čas vyplniť aj rôznymi aktivitami. Medzi také aktivity patrila aj práve Tomášovská akadémia, ktorou si každoročne pripomíname patróna teológov a to anjelského učiteľa Tomáša Akvinského. Pripomenuli sme si ho na tretiu nedeľu v cezročnom období 24. januára slávnostnou prednáškou na tému: „O milosrdenstve a spravodlivosti so svätým Tomášom Akvinským“, ktorú predniesol ThDr. Martin Kolečák, PhD.

Február začal nie veľmi príjemnou správou. Náš spolubrat Lukáš sa vážne zranil pri lyžovačke v Tatrách. No dnes aj vďaka modlitbám a obetiam mnohých ľudí, môže byť opäť s nami. Touto cestou chceme vyjadriť úprimnú vďaku všetkým tým, ktorí Lukáša sprevádzali svojimi modlitbami a obetami.

13. február je výročný deň biskupskej vysviacky biskupa Jána Vojtaššáka. V tento deň sme putovali (seminaristi a predstavení) do jeho rodiska na Oravu do Zákamenného, kde bola ďakovná svätá omša za Božieho sluhu biskupa Jána. Aj týmto sme dali najavo, že biskup Ján Vojtaššák je pre nás svedok viery, hodný nasledovania, ktorý si zaslúži, aby bol oslávený na oltároch Cirkvi. Následne 27. februára, na výročný deň prevzatia biskupského úradu biskupom Jánom, putovali veriaci zo Zákamenného k nám na Kapitulu a takto sme vytvorili jednotné puto modlitieb za jeho blahorečenie.

13. marca bratia tretiaci pri symbolických zastaveniach, ktoré lemovali cestu od cintorína až po misijný kríž pri katedrále svätého Martina, pripravili krížovú cestu. Chceli sme tak viac rozjímať o trpkom umučení nášho Pána Ježiša Krista.

2. apríla sa naši športovci a fanúšikovia futbalu zúčastnili na futbalovom turnaji medzi kňazskými seminármi Slovenska. Turnaja sa zúčastnili tieto semináre: Bratislava, Košice, Nitra, Spišská Kapitula, Prešov a Banská Bystrica – Badín. Víťazom turnaja sme sa stali, samozrejme, my spišskí bohoslovci, ktorí sme vo finále zdolali svojho odvekého rivala z Košíc 3:2, i keď na pokutové kopy, ale predsa. Teda Košičania skončili na krásnom druhom mieste. Tretie miesto obsadili seminaristi z Badína. Na štvrtom, piatom a šiestom mieste boli semináre: Bratislava, Prešov a Nitra. Dúfame, že takéto priateľské zápasy budú pokračovať ďalej.

17. apríla v Nedeľu Dobrého pastiera, sa konal tradičný Deň

otvorených dverí. Je to deň, kedy je možnosť nahliadnuť do našich priestorov. Túto možnosť využilo množstvo ľudí rôzneho veku z blízka, ale aj ďalekého okolia Oravy a Liptova.

2. mája: Novinkou tohto roka je, že sme začali gazdovať. Po spoločnom usúdení spolu s našimi predstavenými sme sa rozhodli niečo vypestovať. Prosili sme Pána spoločnou prosebnou pobožnosťou o požehnanie úrody. V jednotlivých modlitbách sme prosili Pána, aby

nám požehnal siatiny, ochránil zem od škodcov, doprial dobré počasie a potrebný dážď, a tak sa mohli tešiť z jeho darov.

V sobotu 14. mája 2016 dopoludnia sa ihrisko naplnilo krikom a hlavne hráčmi zo seminára proti miništrantom z Oravskej Polhory.

V predvečer Slávnosti Zoslania Ducha Svätého, v sobotu 14. mája 2016, sa v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule uskutočnila turíčna vigília.

16. mája sme si pripomenuli sviatok, ktorý sa bezprostredne spája so srdcom nášho seminára a to s našou seminárnou kaplnkou, ktorá je zasvätená sv. Jánovi Nepomuckému.

4. mája sa uskutočnila tradičná konferencia „Znaky časov“. Témou tejto konferencie bol náš zosnulý otec biskup František Tondra. Chceli sme si aj takýmto spôsobom pripomenúť jeho nedožité 80 rokov. So svojimi prednáškami na rôzne témy vystúpili naši profesori. Na konferencii odzneli aj osobné svedectvá.

... NIEČO Z NAŠICH VÝLETOV :)

Pastoračný výjazd - prváci

Na Orave dobre, na Orave zdravo. A na Orave je náš spolubrat Lukáš. Aj preto sme sa vybrali na ročníkový výlet práve do Oravskej Lesnej.

Služba pri svätých omšiach, stretnutie s mladými a s Lukášom (ktorý je teraz už medzi nami), turistika, jazda starou železnicou, láskavé prijatie miestnych na čele s pánom farárom, spoločná modlitba či posedenia, oddych vo wellness, ale i oduševnené súboje pri pingpongu. To všetko s bratmi a hlavne s Ježišom nám spríjemnilo dni od 22. do 24. apríla.

Ďakujeme otcovi vicerektorovi a diakonovi Matúšovi za ich prítomnosť a pomoc.

O pár dní neskôr, 28. apríla,

sme sa opäť vybrali na cesty. Tentokrát s otcom rektorom, ktorému tiež ďakujeme za ochotu. Naším cieľom bolo popradské pleso. Po výstupe sme sa posilnili dobrou polievkou a počas zostupu modlitbou ruženca. Nasledoval obed a výlet sme zakončili bowlingom v Poprade.

Pastoračný výjazd - druháci

Počas jarných mesiacov sme sa zúčastnili pastoračného víkendu v Lesnici s otcom špirituálom Jánom Kubošom.

Ubytovaní sme boli na fare, kde sme tvorili spoločenstvo s miestnym pánom farárom a časť programu sme venovali veriacim farnosti. Oboznámili sme ich o živote v seminári. V piatok sme sa vybrali na prehliadku múzea v Červenom Kláštore, ktorý je bývalým kartuziánskym kláštorom. Tieto dni boli povzbudením pre nás a veríme, že aj pre veriacich farnosti Lesnica.

Pastoračný výjazd - tretiaci

Tretiaci tento rok navštívili Starú a Novú Ľubovňu. V piatok sme začali mládežníckou svätou omšou vo farskom Kostole sv. Mikuláša. Následne sme strávili nejaký čas so spoločenstvom Dobrého pastiera. V sobotu sme navštívili Ľubovniansky hrad so skanzenom, po ktorých sme si šli ešte zaplávať. Deň sme zakončili svätou omšou v Novej Ľubovni a svätým ružencom v Litmanoveji. Nedeľná

semestra príležitosť na oddych a zároveň službu, ktorú sme poskytli vo farnosti Suchá Hora. Tento náš pastoračný výjazd sa uskutočnil cez víkend od 6.5. do 8.5.

V piatok nastal ten deň, keď sme opustili brány seminára, nasadli do auta a vybrali sme sa brázditi cesty Oravy.

Ako prvá zastávka bola vo farnosti Nižná. Svätá omša bola vo filiálke Zemianska Dedina, z ktorej pochádza náš spolubrat Blažej Raška.

Následovalo pohostenie u nášho spolubrata. Následne sme sa vybrali do farnosti Suchá Hora, v ktorej nás srdečne privítal miestny pán farár a dekan Ján Marhefka.

Následujúce ráno sme šli do Krakova na púť Rádia Lumen, a po púti sme šli do Wadowíc, do múzea Jána Pavla II. Navštívili sme aj kostol, kde bol pokrstný. Bol to pekný zážitok.

V nedeľu sme boli na obidvoch svätých omšiach v Suchoj Hore, kde sme mali možnosť vidieť hojnú účasť veriacich na bohoslužbe, čo bolo pre nás veľmi povzbudzujúce.

Vo farnosti sme sa cítili veľmi dobre a bol to príjemný čas, ktorý nás obohatil, a tiež sme načerpali nové sily, ktoré veľmi potrebujeme do ďalšieho štúdia.

svätá omša, po ktorej sme ešte stihli zahrať bowling, bola krásnou bodkou po krásnom výlete. Chceme sa ešte raz poďakovať miestnym kňazom za pohostinstvo, rodičom za starostlivosť a všetkým dobrodincom za ich pomoc pri realizácii tohto pastoračného víkendu.

Pastoračný výjazd - štvrtáci

Aj my štvrtáci sme mali možnosť využiť počas tohto

Pastoračný výjazd - piatáci

Aj my, piatáci, sme mali možnosť byť na pastoračnom víkende. Ten sme využili 22.-24.4. v územne najväčšej farnosti diecézy – vo Vysokých Tatrách. Počas tohto víkendu sme sa poriadne zregenerovali v krásnej prírode, počas túry na Skalnaté pleso či neskôr v bazénoch v Štrbe. V nedeľu sme slúžili pri svätej omši vo farskom kostole, časť z nás ako miništranti a druhá, spevacka časť, zaspievala nejaké piesne. Po svätej omši sme si sami pripravili slávnostný obed, pri ktorom sme sa porozprávali s miestnymi kňazmi o ich pastorácii, načerpali inšpirácie a povzbudenia do budúcnosti.

Vezmi ma takého, aký som a urob ma takým, akým ma chceš mať." (Biskup Sailer)

Oznámenie

o diakonskej vysviacke

S radosťou Vám oznamujeme,
že **16. júna 2016 o 15.00 hod.**
v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule
vkladaním rúk a konsekrácnou modlitbou
otca biskupa Mons. Andreja Imricha
prijmeme diakonské svätenie.

Vladimír Bača Kráľová Ľuba	Mário Brezian Liptovské Slanice	Bystrík Dubovecký Liptovské Slanice	David Šklareňík Vamerika
Štefan Bocho Ružomberok	Ján Bušovský Spišská Ľuba	Filip Onlovský Stará Ľubovňa	Tomáš Tomuško Stará Ľubovňa

NAŠI DRAHÍ DIÁKONI

Našich diakonov, ktorí o pár dní po 6 rokoch formácie opustia brány nášho seminára, aby ohlasovali a naplňali Kristovo poslanie sme sa opýtali niekoľko otázok:

- 1. Mohol by si sa podeliť s tým, za čo si najviac vďačný počas formácie v seminári?***
- 2. Kto a v čom bol pre teba svedkom viery a vzorom na ceste povolania?***
- 3. Čo by podľa teba malo byť charakteristickou črtou bohoslovca a kňaza? Čo by si chcel odkázať spolubratom?***
- 4. Čo vnímaš ako najdôležitejšie odovzdať ľuďom dnešnej doby?***

Peter Kandra

1. Myslím si, že životná cesta každého človeka je posiatá radostnými

a krásnymi chvíľami, ale aj chvíľami trápení, skúšok a kríz. A takto bolo aj počas mojej formácie ku kňazstvu. A za čo som vďačný? Za všetky tie chvíle, pretože práve tie mi dali možnosť spoznať viac seba samého, ale hlavne mi pomohli prehliť vzťah s Kristom. Pretože najdôležitejšou vecou na ceste ku kňazstvu i počas celého kňazstva je osobný vzťah s Kristom. Pretože On je tým prameňom, ktorý nám dáva silu.

2. Je ťažké jednoznačne odpovedať na túto otázku, pretože vo svojom živote som stretol mnoho ľudí, ktorí ani netušiac ovplyvnili môj život, či to bola rodina, priatelia, kňazi a niekedy aj ľudia, ktorých som stretol len raz. A čím? Správaním, postojmi a tým ako prežívajú svoj život.

3. Radosť z povolania, ktorého sa nám dostalo, ako nezaslúženého daru od Pána. Odkaz: Chlopi, nebojte sa byť radostnými. :D

4. Aby sme ľuďom vydávali dobré a vierohodné svedectvo o Kristovi, v ktorého sme uverili, a ktorému sme sa rozhodli počas celého svojho života slúžiť.

Matúš Knižacký

1. Za všetko! Pre mňa bol čas v seminári časom osobného dozrievania v povolani. Uvedomujem si však, že nič nemám vyhraté. Stále som na ceste, ale verím tomu, že seminár mi dal základ, na ktorom môžem stavať ďalej. Teda s pomocou Božou chcem!

2. Mária svojim „fiat“. Aj formulár svojej primičnej svätej omše budem mať o zvestovaní Pána. Anjel prišiel

k Márii a pozdravil ju slovami: „Raduj sa, milostiplná, Pán s tebou... Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš... Hľa služobnica Pána... Anjel potom od nej odišiel“ (porov. Lk 1, 28-38). Anjel odchádza, ale ako hovorí pápež Benedikt XVI. posolstvo zostáva. Tu sa ukazuje veľkosť viery Márie. Ani všednosť a ťažkosti dní jej nezobrali vieru v posolstvo, ktoré jej odovzdal anjel.

3. Túžba po svätosti a snaha byť svätým. Máme byť svetlom pre tento svet. Svetlom, ktoré svieti v tmách.

4. To, že nás Boh miluje. Každého jedného bez rozdielu.

Ján Mahút

1. Čas formácie v seminári mi dal mnoho. Ďakujem za priestor modlitby a štúdia pre vytvorenie si hlbšieho vzťahu s Kristom a za vzťahy s ľuďmi, ktorí mi dali možnosť pozeráť sa na svet z inej

perspektívy ako len z tej mojej.

2. Na ceste povolania mám a mal som niekoľko vzorov.

Od mojich rodičov som mal možnosť učiť sa obetavosti a vytrvalosti. Medzi svätými som našiel vzor najmä vo sv. Františkovi, sv. Antonovi - učiteľoch pokory a vo sv. Ignácii z Loyoly, ktorý bol otvorený na vnuknutia Ducha Svätého.

Kňazských vzorov mám niekoľko. Jeden z nich ma svojím životom inšpiruje nerobiť niečo veľké, ale s veľkou láskou si zodpovedne plniť aj tie najmenšie povinnosti.

3. Mala by to byť pokora, ľudskosť, úprimná radosť z úspechu iných, odvaha robiť ťažké veci a odvaha vykročiť s vierou tam, kam ho volá Boh. Bratia, nepremárnite čas v seminári. Vytvorte si čo najlepší vzťah s Ježišom. Zotrvávajte s ním najmä pri adorácii. Študujte a veľa čítajte a do vašich vzťahov v seminári prinášajte pokoj a dobro.

4. Ľudia dnešnej doby potrebujú

znovu počuť a zažiť, že ľudský život, či práve počatý, alebo v zrelom veku má nevyčísľiteľnú hodnotu. Dôstojnosť človeka nezávisí od toho čo má, ale od toho, že je človekom stvoreným na Boží obraz. A Boh i toho posledného opovrhnutého človeka miluje a ponúka mu večný život.

Anton Melega

1. Som Bohu vďačný za všetkých, ktorí ma prijali takého aký som, sprevádzajú ma, pomáhajú mi. Sú to tí, medzi ktorými som vyrastal, študoval,

brigádoval. Všetko doteraz bolo jedným veľkým Kristovým seminárom. Ďakujem im a veľmi si vážim ich dôveru.

2. Každý muž, manžel, otec a kňaz, ktorý nešpekuluje nad svojim povoláním, ale snaží sa verne naplňovať povinnosti svojho stavu.

3. Spolubratom ďakujem, že ma

rešpektovali. Pokorne im pripomínam, aby nezabudli odkiaľ prišli, a povzbudzujem ich, aby na sebe pracovali a snažili sa plávať Kristovým štýlom, aj keď okolo nich niekomu niet rady a špliecha na všetkých, a tomu, kto sa topí podali ruku, nenechali ho prúdu.

4. Mať ľudí rád, byť pri nich, vypočuť ich, pozorovať, čo v danej situácii potrebujú najviac, modliť sa za nich. Pamätať na to, že všetci sme na ceste, nikto nie je hotový, preto nad nikým nemávnúť rukou, ale hľadať spôsoby, ako mu pomôcť žiť čo najlepšie pre Božiu oslavu, jeho spásu a radosť druhým.

František Perignát

1. Ďakujem za čas strávený v seminári, bol to požehnaný čas. Aj keď niekedy prišli problémy a ťažkosti, dali sa zvládnuť s Božou pomocou a priateľmi, ktorých mi Boh poslal do cesty v tú pravú chvíľu. Som vďačný za každý rozhovor a čas strávený s priateľmi, v kaplnke.

2. Prvými svedkami viery pre mňa sú moji rodičia. Im ďakujem za svedectvo ich kresťanského života a za to, že mi odovzdali vieru. Ďalšími svedkami viery a vzorom na ceste povolania boli veriaci, ktorí opravdivo a úprimne žili svoju vieru, medzi nimi vynikajú kňazi, ktorí radostne a s apoštolským zápalom pracovali v mojej rodnej farnosti.

3. Keď sa raz svätého Františka pýtali: „Ktorá čnosť je najväčšia?“ Odpovedal: „Pokora.“ Po chvíli sa ho opýtali: „A aká je druhá najväčšia čnosť?“ On opäť odpovedal: „Pokora.“ A keď sa ho to opýtali po

tretí krát, povedal: „ Pokora a keď sa ma to opýtate aj stokrát, vždy odpoviem pokora.“ Charakteristickou črtou kňaza a bohoslovca by mala byť pokora, apoštolská horlivosť a láska. A môj odkaz pre bohoslovcov: pozerajte na toho druhého z perspektívy Ježiša Krista a budujte i naďalej bratské spoločenstvo, aby podľa toho všetci poznali, že patríte Kristovi, keď sa budete vzájomne milovať.

4. Odpoviem slovami blahoslaveného pápeža Pavla VI: „Dnešný svet potrebuje radšej svedkov ako učiteľov a učiteľov počúva len vtedy, ak sú zároveň svedkami.“ Tieto slová vystihujú odkaz aj pre nás ľudí 21. storočia, aby sme správne prežili svoj život a aby iní skrze nás poznali a zažili Boha.

1. Počas formácie v seminári som najviac vďačný za ľudí, ktorých som tu mohol stretnúť a prežiť s nimi krásny a nezabudnuteľný čas. Za ich obohatenie a formovanie, pretože každý je rozdielny a to ma učilo, aby som sa naučil akceptovať druhých a nepozerať iba na seba. Naučilo ma to, že každý sa pozerá na tú istú vec z rôzneho pohľadu, a preto treba hľadať cestu, ktorá bude prijateľná pre všetkých. **ĎAKUJEM VÁM!**

2. Mojim vzorom a svedkom viery na ceste povolania boli a sú v prvom rade moji rodičia, ktorí ma vychovali a dali mi ten najväčší dar - vieru. Potom sú to samozrejme kňazi, ktorí u nás pôsobili a pôsobia, ako aj tí, ktorí ma sprevádzali na duchovných cvičeniach u bratov minoritov. A napokon sú tu príklady rôznych svätcov ako napríklad svätý Ján Pavol II., svätý Ján Bosco, svätý František z Assisi alebo blahoslavená

Matka Tereza a blahoslavená sestra Zdenka.

3. Charakteristickou črtou bohoslavca a kňaza, ťažko povedať. Myslím si, že by to mala byť obeta a svedectvo života.

Odkaz pre spolubratov: Všetky svoje kroky vkladajte do rúk Ježiša a Márie. Buďte sami sebou a vytrvajte.

4. To najdôležitejšie čo človek môže odovzdať ľuďom dnešnej doby je osobné svedectvo viery a láska v zmysle, byť tu pre všetkých, ku ktorým som poslaný.

Samuel Štefanides

1. Počas formácie som bol najviac vďačný za chvíle, počas ktorých rástli moje priateľstvá – s Bohom i spolubratmi. To sú najvzácnejšie chvíle, na ktoré budem dlho a rád spomínať. Ďakujem aj za to, že som mal čas spoznávať seba v Božom svetle, že som sa čosi naučil do života prostredníctvom príjemných i menej príjemných skúseností počas formácie. Ďakujem za každý okamih, ktorý ma posunul dopredu, bližšie k Bohu a ktorý mi pomohol porozumieť zmyslu môjho života.

2. Bol ním pre mňa každý človek, ktorý žil svoju vieru či kňazstvo, ktorý bral vážne Božiu vôľu vo svojom živote, každý, kto aj napriek chvíľam pochybností a nechuti ostal Bohu verný. A rovnako každý, u koho sa jeho viera prejavovala v postoji prijatia a lásky k ľuďom okolo seba, teda ja ku mne.

3. Túžba po svätosti – jednoznačne. Môžem byť akokoľvek šikovný, múdry, zbožný, ak to nebude motivované láskou k Bohu a ľuďom, je

mi to na nič. Túžba a snaha byť zo dňa na deň viac podobný Ježišovi a nikdy

nerezignovať, aj keď svet a vlastná slabosť nám na to dá milión dôvodov, predsa kvôli tomu jedinému dôvodu – večnosti s Bohom – to má zmysel. Odkaz bohoslavcom: buďte vďační za to, čo máte a ostaňte priateľmi – pre každého, kto vás potrebuje. A strážte si svoje priateľstvo s Bohom, je krehké, ale krásne a obohacujúce, dáva zmysel nášmu životu a povolaniu.

4. Ako najdôležitejšie vnímaťm odovzdať ľuďom Boha. Mnohým dnes chýba osobná skúsenosť s Bohom, preto ani viera pre nich nemá veľkú hodnotu. Až ten, kto na vlastnej koži pocítil, čo mu dáva viera, ako ho posúva dopredu a ako vďaka nej rastie, len ten dokáže oceniť jej skutočnú hodnotu, teda aj hodnotu vzťahu s Bohom. Toto by som chcel ľuďom odovzdať.

Prechádzky Kapitulskou ulicou 2

Milí naši čitatelia! Od minulého vydania môžete na stránkach nášho seminárneho časopisu postupne spoznávať jednotlivé kanónie, ktoré tvoria neodmysliteľný kolorit Spišskej Kapituly. V predošlom vydaní sme sa venovali kanónii č. 2. V nasledujúcich riadkoch sa v krátkosti pristavíme pri kanónii č. 3.

Táto kanónia predstavuje renesančný typ budovy postavený v roku 1662 na mieste staršieho gotického objektu. Menšími stavebnými úpravami prešla v roku 1687, v 19. a 20. storočí. Z východnej strany ju od susednej kanónie oddeľuje prízemná pozdĺžna hospodárska budova. Obe stavby spája múr s dvoma vstupmi. Menší pravouhlý je určený pre peších. Nad ním sa nachádza erb kanonika a prepošta Andreja Ondrejkooviča. Veľký polkruhový vstup je určený pre povozy, v hornej časti jeho klenby sa nachádza štít s nápisovou tabuľou a datovaním roku 1662. Takto je od ulice vytvorený ucelený blok obytnej časti a hospodárskej stavby.

Suterén budovy je tvorený kamennými obvodovými múrmi a valenými kamennými klenbami. Vstupná sieň suterénu je z gotických a renesančných opracovaných kameňov. Prístupný je z exteriéru a interiéru. Do budovy vedie malé predstavané schodisko, na ktorom sú umiestnené plastiky dvoch levov (dnes je už možný vstup aj z kanónie č.4). Vstupná sieň je hlavným spojovacím priestorom prízemnia. Na poschodie vedie drevené trojramenné schodisko

ukončené empírovými dverami. Obytné miestnosti majú rovné stropy. Okná sú neskoro renesančného typu. Na niektorých oknách orientovaných do dvora sú umiestnené empírové mreže. Na čelnom priečelí budovy môžeme v nike vidieť na podstavci barokovú sochu Panny Márie s malým Ježišom z roku 1674, ktorá je patrónkou tohto domu. Pod ňou možno vidieť zvyšky starého latinského nápisu.

Od roku 1662 sa v tejto kanónii vystriedali nasledujúci kanonici: Andrej Ondrejkoovič, František Rozgoň, Ján Fejevár, Dominik Bijacovský, Baltazar Andreánsky a Anton Landiger. Posledným obyvateľom bol kanonik a bratislavský mešťanosta Vojtech Kováč,

pohľad z roku 1981

ktorý zomrel v roku 1963. Po ňom do začiatku osemdesiatych rokov bola táto kanónia obývaná dvomi rodinami. Neskôr ostala prázdna. Po roku 1989 sa začalo s jej rekonštrukciou a prebudovaním pre potreby Spišskej katolíckej charity. Vybudoval sa tu Charitný dom sv. Jána Bosca, ktorý dodnes slúži spolu s kanóniou č.4 najmä pre kňazov na dôchodku, ale aj pre iných starých ľudí. Slávnostné požehnanie sa uskutočnilo 31. januára 1996 na spomienku svätého Jána Bosca. Slávnosť bola doplnená aj spevom Scholy cantorum Kňazského seminára. Táto kanónia je pre svoju zelenú farbu omietky od čias jej rekonštrukcie až podnes prezývaná „Zelený dom“.

K tejto kanónii sa viaže aj jedna, dnes už málo známa povesť. Kedysi dávno na mieste dnešnej kapitulskej fary prechádzala

významná kupecká cesta, pri ktorej sa nachádzala chýrna krčma, o ktorej sa vedelo široko- ďaleko. Táto krčma stála na miestach dnešnej kanónie. Jej zábavy a muzika boli známe po celom kraji. No táto zábava neskôr prerástla do zábav, hýrenia a opilstva aj počas piatkov, či pôstov. Jedného dňa, bolo to na Veľký piatok, sa tiež konala takáto veselica. Muzika a spevy boli tak hlasité, až sa v jednu chvíľu krčma prepadla aj so všetkými hosťami a muzikantmi do pekla.

Dnes už po nej nenájdeme ani stopu. No povráva sa, že ak by sme na Veľký piatok priložili ucho k zemi, ešte aj dnes by sme počuli zvuky tejto chýrnej muziky. Kto neverí, nech sa presvedčí...

kanónia č.3 dnes